

S TÁTOU na výletě

Jako malá jsem rodinné procházky moc v lásce neměla. Samá nuda, rodiče za zády a odpolední nedělní pohádka byla dávno pryč. I teď, když jsem starší, mě tyto povinné výlety nudily. Až do nedávna...

„Klári,“ nakoukl do pokoje tatka, „obleč se, jdeme ven.“ „Ale tati,“ zaprotestovala jsem, „vážně musíme?“ „Jen pojď, mamce není dobře a potřebuje si odpočinout.“ No jasně, bude potřebovat ošetřovatelku, napadlo mě! „A neměla bych se spíš o ni postarat? Uvařit jí čaj nebo tak něco?“ Ale tatka mě měl dobře prokouknutou. „Ne, ten už má, jen se potřebuje prospat. Poběž, mám pro tebe malé překvapení.“ Tak překvapení říkal?

Většinou chodíváme stejnou trasu. Sejdeme z kopce dolů a pak stoupáme na hřeben protějšího kopce. Do nejbližší vcholové restaurace je to 5 kiláků. Pokud si tam něco dáme, tak je to skutečně za odměnu. Naštvaně funím do kopce a přemýšlím nad tím, co jsem všechno mohla doma dělat. Zrovna mám rozkoukaný seriál a chci vědět, jak skončí!

S tatkou vedle sebe kráčíme mlčky. Po pravdě moc nevím, co si s ním mám povídat. Často se zajímá o školu, ale o té se teď bavit nehodlám! „Tati, ptám se opatrně. „Ano?“ Říkal jsi, že máš překvapení.“ „Neboj, za chvíli tam budeme,“ odpověděl a ještě víc přidal do kroku. Nečekaně od-

bočil do lesa a já jsem se musela nasupeně prodírat za ním. Maliní na zemi mi drásá nohy a je mi z toho do breku. To si ani nemůžu vzít do školy sukni! „Podívej!“ ukazoval před sebe, „vidíš tu skálu? Tak tam to je“

Vůbec jsem netušila, že v našem okolí je nějaká skála, tedy spíš skalka. „Tak přesně tady budeme hledat,“ prohlásil nadšeně. „Poklad?“ zeptala jsem ironicky. Na co si to hraje, přemýšlela jsem. Ale když jsem viděla, jak jeho úsměv povadl, zastyděla jsem se. „No,“ začal vysvětlovat, „to není poklad jako zlato nebo tak, ale říká se tomu keška. Takový malý poklad, nějaká krabička, ve které jsou nějaké věci, a ty si můžeš cokoli vzít a na oplátku tam něco dát.“ „Jó, ty myslíš geocaching. A od kdy ty něco takového děláš?“ zeptala jsem se už se zájmem. „Asi od teď. Kolegové v práci mi o tom říkali, že tak občas chodí na výlety. A odkud to znáš ty?“

Zasmála jsem se. „Ale, zeměpisář nám o tom celou hodinu vykládal. Nejnižší je prý někde na dně Indického oceánu.“ „Vidiš... tak co,“ podíval se směrem ke skále, „chceš to zkusit?“ „Ale jo, proč ne,“ prohlásila jsem, „může to být sranda. A jaká je nápověda?“ „Nějaká vypouklina ve skále uprostřed. He-

le, to je tam.“ Bezvadné, to je víc jak 2 metry vysoko. „Jak se tam dostaneme? Šplhat se tam nedá, není čeho se chytit,“ prohlásila jsem skepticky. Tatka si založil ruce v bok a zadíval se nahoru, což mě hodně rozesmálo. „Vypadáš jak nějaká antická socha,“ prozradila jsem mu. Usmál se. „No nic, asi mi budeš muset vylézt na záda.“ „Tak to teda ne! Nechci spadnout!“ „Nespadneš, budu tě držet,“ přesvědčoval mě. „To se mi nelíbí!“ „Klári, věř mi!“ a povzbudivě se na mě usmál. Váhavě jsem souhlasila a neochotně mu vylezla za krk. „Tak, drž se pevně, teď nás zvednu!“ Rychle jsem se přidržela skály. „Tak co, je to tam?“ „Moment,“ ucedila jsem. „Jo, už to mám!“ Pomalu mě sesadil dolů. „Je ti jasné, že to ještě musíme vrátit?“ mrkl na mě spiklenecky a oba jsme se smáli.

Musím říct, že tak krásné odpoledne jsem ještě s tatkou nezažila. Nakonec jsme se vydali do zmíněné restaurace pro kofolu za odměnu. Celou cestu jsme si vykládali o našem novém koníčku a domluvili se, že další neděli se vydáme na další výpravu. Je fajn vědět, že se tatka zajímá i o něco jiného než známky nebo čisté zuby ☺ a že můžeme spolu takto trávit čas.